

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/82/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013201430
Dátum vydania rozhodnutia:	01.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013201430.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci navrhovateľa: Bc. Ing. T.G., Q., právne zastúpený: JUDr. Ján Ščury, advokát, M. R. Štefánika 2618/18, Čadca, pracovisko: Laurinská 12, Bratislava, proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, kancelária Bratislava, Nám. Slobody 12, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu sp. zn. 6057/2013 zo dňa 11. júla 2013, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/60/2013-32 zo dňa 27. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/60/2013-32 zo dňa 27. júna 2014 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu (ďalej aj „Centrum“) a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Napadnutým rozhodnutím odporca navrhovateľovi nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci s poukazom na § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z.z.“). Odporca tak rozhodol z dôvodu, že nebola vylúčená zrejmá bezúspešnosť sporu, čím žiadateľ nesplnil jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že v konaní pred odporcom nedošlo k takému porušeniu procesných práv navrhovateľa, ktoré by mohli mať za následok nezákonné rozhodnutie vo veci. V

žiadosti o poskytnutie právnej pomoci navrhovateľ neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré by mu postupom súdov oboch stupňov mali byť v dotknutom konaní porušené ústavné práva. Odporca sa uvedený nedostatok snažil odstrániť osobným rokovaním s navrhovateľom, avšak ani na uvedenom rokovaní nedošlo zo strany navrhovateľa k náprave. Samotný odkaz na priložené listiny je nepostačujúci. Nie je úlohou odporcu za žiadateľa nachádzať v konaniach pred všeobecnými súdmi dôvody pre uplatnenie ústavnej sťažnosti. Zrejmá bezúspešnosť sporu vo veci, v ktorej účastník nevedel formulovať žiadne dôvody porušenia ústavných práv, je preto celkom zjavná už na základe zbežného posúdenia veci.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/60/2013-32 zo dňa 27.06.2014 zmenil a napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch najprv popísal skutkový stav veci a následne svoje odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením otázky zrejmej bezúspešnosti sporu odporcom. Navrhovateľ uviedol, že z tvrdenia odporcu „nie je možné vylúčiť“ zrejmu bezúspešnosť sporu“ vyplýva, že ak nie je v danom prípade možné vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu, správny orgán tým pripúšťa, že výsledok sporu môže byť pre navrhovateľa úspešný, a teda nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu. Správny orgán svojím záverom v napadnutom rozhodnutí prejedikuje rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Správny orgán sa nevysporiadal ani s tou časťou žiadosti, kde bolo žiadané o poskytnutie poradenstva v dotknutej veci. Uviedol tiež, že správny orgán ho mal vyzvať na predloženie dôkazu o porušení jeho ústavného práva. Podľa jeho názoru správny orgán svoju správnu úvahu nepodložil použitím právnych predpisov, a preto je takéto rozhodnutie nepreskúmateľné. Taktiež správny orgán nepoučil účastníka správneho konania o možnosti dať sa zastupovať právnym zástupcom v správnom konaní o priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci. Rovnako mu podľa jeho názoru neposkytoval dostatočnú pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpel v konaní ujmu. Správny orgán podľa názoru navrhovateľa nepostupoval ani v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a nedal mu príležitosť, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Taktiež mu nedal možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, ako i k spôsobu jeho zistenia. Podľa názoru žalobcu správny orgán neuviedol správnu úvahu, ktorú použil pri citácii právnych viet z rozhodnutí ústavného súdu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, ktoré hovorí o potrebe riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

V podanom odvolaní ďalej popisoval skutkový stav konania, v ktorom požiadal o poskytnutie právnej pomoci. Namietal, že súdy sa dostatočne nezaoberali okolnosťami doručovania zmenkového platobného rozkazu žalovanému v 1. rade. Namiesto toho, aby súd prvého stupňa preskúmal okolnosti prvého doručovania zmenkového platobného rozkazu, tento žalovanému v 1. rade opätovne doručoval. Najvyšší súd v konaní o dovolaní zrušil obe rozhodnutia súdov nižšieho stupňa. Ďalej popisuje skutkový stav ohľadom predmetného doručovania. Navrhovateľ poukázal na to, že všetkými týmito okolnosťami predmetného prípadu sa správny orgán vôbec nezaoberal. Taktiež správny orgán pri rozhodovaní o poskytnutí právnej pomoci neposudzoval porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu v predmetnom konaní. V tejto súvislosti poukázal na rozvrh práce najvyššieho súdu a na zloženie senátu rozhodujúceho v predmetnej právnej veci, v ktorej požiadal o poskytnutie právnej pomoci.

Podľa názoru navrhovateľa je nevyhnutné, aby bezúspešnosť sporu bola tak jednoznačná, že je zrejmá už na základe zbežného posúdenia veci. V opačnom prípade ide len o možnú bezúspešnosť sporu, ktorá sama osebe nevyklučuje žiadateľa z nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona o bezplatnej právnej pomoci. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžo/55/2013.

Podľa názoru žalobcu súd prvého stupňa postupoval nad rámec žalobného návrhu, keď sa snažil odôvodniť vecnú správnosť návrhom napadnutého rozhodnutia odporcu, keď sa pokúsil preukázať zrejmu bezúspešnosť sporu. Úlohou súdu prvého stupňa bolo preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a nie nahrádzať jeho činnosť. Súd prvého stupňa vyvodil zrejmu bezúspešnosť sporu okrem iného aj z toho, že nevedel formulovať dôvody porušenia ústavných práv, avšak

navrhovateľ požiadal aj o poskytnutie poradenstva, s čím sa súd prvého stupňa nevysporiadal. Uviedol, že až na základe riadnej právnej analýzy, vypracovanej advokátom špecializujúcim sa na problematiku zmenkového práva, bude možné zodpovedne určiť ďalší postup pri ústavnej ochrane navrhovateľových práv. Navrhovateľ vyslovil súhlas s tvrdením súdu prvého stupňa, že úlohou odporcu nebolo nachádzať dôvody pre uplatnenie ústavnej sťažnosti, avšak jeho úlohou bolo predloženú žiadosť posúdiť z hľadiska zrejmej bezúspešnosti sporu. V zmysle § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. bolo úlohou navrhovateľa označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Navrhovateľ má za to, že označil a predložil všetky jemu známe dôkazy (návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu, zmenkový platobný rozkaz, rozsudok súdu prvého stupňa, odvolanie a rozsudok súdu druhého stupňa). Navrhovateľ má za to, že oba všeobecné súdy, konajúce vo veci zmenkového platobného rozkazu sa dopustili nesprávneho právneho posúdenia veci, čím mohlo byť porušené právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhovateľ na podporu svojho tvrdenia poukázal na mimoriadne dovolanie, ktoré v jeho prospech podal generálny prokurátor Slovenskej republiky. Na záver podaného odvolania navrhovateľ uviedol, že výslovne súhlasí, aby súd druhého stupňa rozhodol o podanom odvolaní bez toho, aby bolo predtým právoplatne rozhodnuté o žiadosti navrhovateľa o poskytnutie právnej pomoci v tomto súdnom konaní.

III.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedol, že navrhovateľ podal dňa 26.06.2013 žiadosť o poskytnutie právnej pomoci v ktorej vymedzil povahu sporu ako „dovolanie a ústavná sťažnosť proti rozhodnutiam o zmenkovom platobnom rozkaze“. Žiadosť bola spísaná veľmi všeobecne, a preto si odporca prizval navrhovateľa na osobné stretnutie. Toto osobné stretnutie sa konalo dňa 04.07.2013 za účasti viacerých zamestnancov odporcu. Na základe osobnej konzultácie bola podaná žiadosť rozdelená na dva osobitné spisy, jedna pod sp. zn. 5832/2013 týkajúca sa dovolania a pod sp. zn. 6057/2013 týkajúca sa ústavnej sťažnosti. Počas osobného stretnutia bol navrhovateľ vyzvaný, aby objasnil aké ústavné právo bolo konaním všeobecného súdu pri prejednávaní zmenkového platobného rozkazu sp. zn. 8Cb/2/2003 porušené. Navrhovateľ sa dostatočne nevyjadril a nespôlupracoval so správnym orgánom pri zisťovaní skutkového stavu. Správny orgán napriek nesúčinnosti navrhovateľa z doložených príloh skúmal, aké základné ľudské práva a slobody zakotvené v Ústave SR mohli byť konaním všeobecných súdov porušené. Centrum sa zaoberalo otázkou možného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy SR a porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Po preštudovaní ustálenej judikatúry ústavného súdu a nesúčinnosti navrhovateľa, Centrum nemohlo vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu, čo je jedna z troch kumulatívnych podmienok, ktoré musia byť splnené na vydanie rozhodnutia o priznaní nároku na poskytovanie právnej pomoci.

Odporca uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je dostatočne odôvodnené, čo sa týka skúmania postupu správneho orgánu o poskytnutí právnej pomoci. Súd prvého stupňa sa dostatočne zaoberal skúmaním postupu Centra pri posudzovaní vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu, ako jednej z podmienok, ktorá musí byť kumulatívne splnená na priznanie nároku na právnu pomoc. Ďalej uviedol, že navrhovateľovi bola riadne daná možnosť vyjadriť sa k podkladom doloženým k žiadosti o poskytnutie právnej pomoci. Navrhovateľ bol však nesúčinný, čo je v rozpore s ustanovením § 13 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z. Centrum má za to, že na základe predložených dokladov a vyjadrení navrhovateľa bol skutkový stav zistený spoľahlivo a v danom prípade bolo možné rozhodnúť riadne a včas. V tejto súvislosti odporca poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžd/5/2011, v zmysle ktorého vyplýva: „kto vedome nesplní svoje procesné povinnosti, ktoré mu zákon ukladá v súvislosti so zisťovaním skutkového stavu, nemôže sa účinne domáhať zrušenia preskúmaného rozhodnutia pre nezákonnosť spočívajúcu v nedostatočnom zistení skutkového stavu, ktoré sám zaviniť“ ako aj na rozhodnutie ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 253/2013 z ktorého vyplýva: „je predovšetkým povinnosťou žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z.z. preukázať, že splnil všetky podmienky na to, aby mu mohla byť právna pomoc podľa tohto právneho predpisu poskytnutá. Jednou zo zákonných podmienok je aj preukázanie skutočnosti, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu ním

uplatňovaného práva, v súvislosti s ktorým žiada o poskytnutie právnej pomoci.“

Na záver Centrum poukázalo na skutočnosť, že pri spisovaní odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového súdu bol navrhovateľ aj bez poskytnutia právnej pomoci schopný uviesť ústavné právo, ktoré sa domnieva, že konaním všeobecných súdov bolo porušené (právo na spravodlivý proces). Zároveň bol aj schopný presne špecifikovať, akým spôsobom bolo toto jeho právo porušené. Podľa názoru odporcu tak navrhovateľ účelovo neposkytoval Centru súčinnosť, a preto sa nemôže domáhať zrušenia preskúmaného rozhodnutia Centra. V tejto súvislosti Centrum poukázalo na to, že vo veci spisania dovolania a zastupovania v dovolacom konaní v predmetnej veci zmenkového platobného rozkazu Centrum priznalo navrhovateľovi právnu pomoc a určilo advokáta, ktorý navrhovateľa zastupuje.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu senát odvolacieho súdu zistil, že navrhovateľ podal dňa 26.06.2013 žiadosť o poskytnutie právnej pomoci vo veci dovolania a ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiam o zmenkovom platobnom rozkaze. Na základe opatrenia č. Op-BA/3/13 zo dňa 09.06.2013 bola vec vedená u odporcu pod č. 5832/2013 rozdelená a ďalej vedená pod sp. zn. 5832/2013 vo veci dovolania a pod sp. zn. 6057/2013 vo veci ústavnej sťažnosti. K podanej žiadosti navrhovateľ priložil Zmenkový platobný rozkaz č. k. 8Cb/2/03-68 zo dňa 20.12.2005, návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu zo dňa 22.02.2002, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cb/2/2003-372 zo dňa 13.04.2011, odvolanie navrhovateľa voči uvedenému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/57/2011 zo dňa 29.04.2013. Navrhovateľ sa v predmetnom súdnom konaní domáhal zaplatenia 6.771.559,45 €. V časti zmenkovej sumy 99.581,76 € s úrokom 6% bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cb/2/2003-372 zo dňa 13.04.2011 zmenkový platobný rozkaz ponechaný v platnosti. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 3Obo/57/2011 zo dňa 29.04.2013 predmetný rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil. V odôvodnení napadnutého administratívneho rozhodnutia odporca okrem iného uviedol, že navrhovateľ neuviedol, aké ústavné právo bolo vyššie uvedenými rozhodnutiami súdov porušené a ani nepredložil relevantný dôkaz o porušení ústavného práva. Odporca z uvedeného dôvodu skúmal otázku možného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy SR v súvislosti s judikatúrou ústavného súdu a dospel k záveru, že v tejto veci nie je možné vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu, a preto navrhovateľovi nepriznal nárok na poskytovanie právnej pomoci.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčíslieť v peniazoch.

Podľa § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihladne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremlčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z.z. a účely tohto zákona je právnou pomocou poskytovanie právnych služieb osobe oprávnenej podľa tohto zákona v súvislosti s uplatňovaním jej

práv, ktoré zahŕňajú najmä právne poradenstvo, pomoc pri mimosúdnych konaniach, vrátane sprostredkovania riešenia sporov formou mediácie spisovanie podaní na súdy, zastupovanie v konaní pred súdmi a vykonávanie úkonov s tým súvisiacich a úplné alebo čiastočné uhrádzanie nákladov s tým spojených.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pozitívny záväzok štátu umožniť prístup k spravodlivosti i osobám materiálne znevýhodneným realizuje i prostredníctvom zákona č. 327/2005 Z.z. keď z ustanovenia § 1 tohto zákona vyplýva, že jeho účelom je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv a prispieť k predchádzaniu právnych sporov. Štát potom sám, resp. v prevažnej miere, znáša náklady za poskytnutie právnej pomoci znevýhodneným osobám. Preto je celkom namieste, aby v právnej norme stanovil podmienky, za ktorých bude takáto forma právnej pomoci fyzickým osobám patriť. V snahe vylúčiť zneužívanie tejto právnej úpravy i v prípadoch, v ktorých by nešlo o spravodlivé uplatnenie alebo bránenie práva je jednou z podmienok poskytnutia právnej pomoci skutočnosť, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu (§ 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z.z.). Samozrejme, nie je úlohou správneho orgánu prejedikovať výsledok konania vo veciach podľa § 3 zákona č. 327/2005 Z.z. z vecnej stránky. Za plne opodstatnené však treba považovať oprávnenie správneho orgánu, aby skúmal, či v konkrétnom prípade nejde u žiadateľa o zneužitie práva (šikana), alebo napr. či už zo skutkových tvrdení žiadateľa (bez potreby vykonávať dokazovanie) nie je nepochybné, že jeho návrhu nemožno vyhovieť napr. z dôvodu zániku práva uplynutím času alebo ak je v dôkaznej núdzi. Za obdobnú treba považovať i situáciu, ak žiadateľ vyvracia skutočnosti, ktoré už boli záväzne vyriešené v iných konaniach alebo ak nemôže v súdnom konaní dosiahnuť úspech z procesných dôvodov, napr. z dôvodu včasného nepodania opravného prostriedku, resp. jeho neprípustnosti podľa procesných predpisov.

Pokiaľ ide o negatívnu podmienku „zrejma bezúspešnosť sporu“ v zmysle § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. je nevyhnutné zdôrazniť, že ide o technický pojem výlučne pre účely tohto konania, ktorý nemôže prejedikovať právne následky pre konanie vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky. Uvedený pojem je demonštratívne vymedzený pojmom „najmä“ a naznačuje taký skutkový stav veci, u ktorého Centrum pri dodržaní odbornej starostlivosti pri prvotnej analýze veci postupom due diligence neodporúča vstúpiť do sporu a hradiť náklady právnej pomoci. Na túto oblasť sa vzťahuje správna úvaha Centra, súd pri prieskume zákonnosti neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p.

Ustanovenie § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí odporca pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu prihliadať, avšak na konkrétne skutočnosti,

ktoré sú v uvedenom ustanovení výslovne uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu, má prihliadať vždy. Rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je v kompetencii odporcu a závisí od okolností konkrétneho prípadu. Pri posudzovaní schopnosti žiadateľa označiť dôkazy na podporu svojich tvrdení nie je správny orgán oprávnený ich hodnotiť, to prináleží až súdu konajúcemu vo veci samej, avšak musí posúdiť, či žiadateľ o poskytnutie právnej pomoci je schopný aspoň označiť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Centrum právnej pomoci preskúmalo dokumenty, ktoré predložil navrhovateľ spolu s podanou žiadosťou a dospelo k záveru, že navrhovateľ neuviedol, aké ústavné právo bolo porušené alebo relevantný dôkaz o porušení ústavného práva. Za účelom objasnenia údajov v konaniach, v ktorých žiadateľ požiadal o poskytnutie právnej pomoci bol navrhovateľ pozvaný na osobné stretnutie, ktoré sa uskutočnilo dňa 04.07.2013 za účasti viacerých právnikov odporcu. Vo veci podania ústavnej sťažnosti navrhovateľ ani na predmetnom osobnom stretnutí nevedel uviesť, ktoré ústavné právo bolo rozhodnutiami súdov porušené. Z úradného záznamu z osobného stretnutia zo dňa 04.07.2013 nevyplýva, že by na ňom navrhovateľ uviedol ďalšie relevantné dôkazy na podporu svojich tvrdení. Z uvedeného vyplýva, že odporca dal navrhovateľovi dostatočný priestor a možnosť vyjadriť sa v rámci správneho konania. Navrhovateľ však správneho orgánu neposkytol dostatočnú súčinnosť. Súd prvého stupňa správne poukázal na to, že navrhovateľ neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré mu postupom súdov oboch stupňov mali byť v dotknutom konaní porušené ústavné práva. Navrhovateľ poukazoval na to, že v podanej žiadosti Centru právnej pomoci požiadal aj o poradenstvo v danej veci. Poskytovanie právnej pomoci upravuje zákon č. 327/2005 Z.z., v ktorom sú stanovené konkrétne podmienky, ktoré musí žiadateľ o poskytnutie právnej pomoci splniť. V zmysle § 5b ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. Centrum rozhoduje o forme poskytnutia právnej pomoci s prihliadnutím na jednotlivé okolnosti prípadu. V zmysle § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z.z. je právnou pomocou poskytovanie právnych služieb, medzi ktoré patrí aj poradenstvo. Konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci sa začína podaním písomnej žiadosti (§ 10 zákona č. 327/2005 Z.z.). Z uvedených ustanovení zákona vyplýva, že aj v prípade poskytnutia poradenstva je potrebné rozhodnúť. Odporca žiadosti navrhovateľa nevyhovel, nepriznal mu nárok na poskytnutie právnej pomoci, a teda mu nepriznal nárok ani na poskytnutie poradenstva v danej veci.

Senát odvolacieho súdu sa nestotožnil ani s tvrdením navrhovateľa, že prvostupňový súd nahrádzal vo svojom rozhodnutí činnosť odporcu. Súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu a dospel k záveru, že odporca postupoval v súlade s právnymi predpismi a boli dodržané všetky procesné práva účastníka konania.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu navrhovateľa nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ v konaní nebol úspešný, preto mu súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.